

Arrest

nr. 106300 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 7 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 6 februari 2013 in kennis werden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene samen met haar dochter sinds december 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Franse taallessen zou gevolgd hebben en hierbij een inschrijvingsbewijs voorlegt en diverse getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft die een attest voorlegt van het schooljaar 2010-2011, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Betrokkene vroeg op 24.12.2009 asiel aan in België. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 12.05.2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar en 5 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De aanvragen 9ter werden ook negatief afgesloten.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd; Artikel 9, § 2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat in het algemeen, de verblijfsvergunning "moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 9 bis van de wet geven ze uitzondering vormen op deze regel wanneer uitzonderlijke omstandigheden.

De Raad van de State bepaalt uitzonderlijke omstandigheden als die dat "« rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine » en benadrukt dat het concept niet identiek is met dat van "overmacht" (R.S., arrest nr. 88076 van 20 juni 2000).

Opgemerkt moet worden dat in artikel 9, alinea 3 (huidige 9 bis) van de wet van 15 december 1980 was bedoeld door het Europees Parlement voor een ontmoeting met « situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » (R.S., n°99.392), zodat de uitzonderlijke omstandigheden zijn mededogen "humanitaire", met betrekking tot de moeilijkheid van de terugkeer naar hun land van herkomst. " Deze problemen kunnen in verband worden gebracht met een aanwezigheid in België voor vele jaren en een perfecte integratie in België en kan worden van een hardware-of emotioneel.

Vaste rechtspraak van de Raad van de State zei op zijn beurt dat « il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour » (voy : les arrêts n°85.530 du 22 février 2000 et n°88.076 du 20 juin 2000).).

Gezien de zeer verschillende situaties die kunnen leiden tot de afgifte van een verblijfsvergunning, heeft de wetgever niet gezien geschikt om een uitputtende lijst van omstandigheden die zouden kunnen resulteren in de afgifte van de verblijfsvergunning en de humanitaire omstandigheden maken dat de afgifte van een verblijfsvergunning kan motiveren, zal daarom worden beoordeeld in het licht van de jurisprudentie van de Raad van de State en de rechtbanken.

De familie situatie is vergelijkbaar met een dringende humanitaire situatie zoals gespecificeerd in de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het vroegere artikel 9, paragraaf 3, en artikel 9 bis van de wet, zoals was van een situatie die is zo ingewikkeld dat niemand kan worden verwijderd zonder dat een schending van een van zijn fundamentele rechten erkend door België en die alleen het verblijf in België zou kunnen stoppen.

Het was dus erkend dat uitzonderlijke omstandigheden kan worden gesteld in de gevallen dringende humanitaire aangetoond door een sterke lokale ontwikkeling.

Bij de beoordeling van dringende humanitaire redenen op basis van duurzame lokale inbreng, kan het worden rekening gehouden met de adviezen van de lokale overheden of een geautoriseerde service en kennis van de landstalen, de schoolloopbaan en de integratie van kinderen, de professionele achtergrond en bereidheid om te werken, het bezit van kwalificaties of vaardigheden voor de arbeidsmarkt.

Deze lijst is niet limitatief, kan duurzaam lokaal eigenaarschap worden aangetoond met alle wettige middelen en het was niet nodig een legaal verblijf te hebben gehad om de sterke lokale ontwikkeling aan te tonen.

De motivatie van de bestreden beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Aangezien dat de tegenpartij van mening is dat in functie van de argumenten die door de verzoekende partij naar voren worden gebracht, acht deze het wenselijk dat zijn aanvraag in het licht van het criterium 2.8A van de instructies van 19.07.2009 wordt geanalyseerd;

Dat deze instructies werden geannuleerd;

Dat derhalve, het grondbeginsel moet van toepassing zijn;

Dat dit principe wil dat de Staatssecretaris voor het asielrecht en Migratie enig op dit gebied bevoegd is;

Dat de Staatssecretaris over een brede discretionaire macht beschikt;

Aangezien dat de criteria van de geannuleerde instructie van 19.07.2009 werden vervuld, de Staatssecretaris verplicht was om de verzoekende partij te laten horen wat zijn duurzame verankering gaan betreft, dat de tegen partij klaarblijkelijk niet heeft gedaan, terwijl de verzoekende partij duidelijk de aanvraag ervan vanaf de invoering van zijn vraag 9 bis had gedaan;

Dat er dus een overduidelijke overtreding van het grondbeginsel en het algemene principe van recht „audi alteram partem“ is waaraan de tegenpartij wordt onderworpen wat de motivatie van de betwiste administratieve handeling betreft;

Aangezien dat er derhalve is om met alle elementen van soort rekening te houden en om de aanvraag zoals een klassieke aanvraag op basis van het artikel 9bis te analyseren;

Dat echter de tegenpartij de elementen van integratie niet in overweging heeft genomen die door de verzoekende partij worden bewezen;

Dat de tegenpartij zich ertoe beperkt van mening te zijn dat de goede integratie van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid vormt;

Dat het niettemin nodig is om deze elementen in overweging te nemen, hetgeen niet door de tegenpartij heeft gedaan;

Dat de elementen vervat in de aanvraag voldoende de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij ten opzicht van zijn integratie worden geleverd;

Dat in dit geval, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij gedurende 3 jaar en 3 maand is verbleven in België;

Dat zij perfect in onze samenleving wordt geïntegreerd;

Dat zij een betrekkelijk belangrijke kring van de vrienden en kennis is ontstaan;

Dat zij zeer door zijn omgeving wordt beoordeeld;

Dat het nodig is om zijn verblijf te regelen en uitgaande van de betwistbare beslissing annuleren;

Aangezien dat de tegenpartij de elementen van integratie niet in overweging heeft genomen die door de verzoekende partij worden bewezen;

Dat de tegenpartij zich ertoe beperkt de verzoekende partij te verwijten om niet geprobeerd te hebben om zijn verblijf eerst te regelen;

Dat in toepassing van het beginsel van formele motivatie, de bevoegde instantie op dit gebied op alle argumenten moet antwoorden die door de aanvrager worden ontwikkeld;

Dat in het onderhavige geval, het niet het geval is;

Dat er dus schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Dat nochtans deze elementen voldoende de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij ten opzicht van zijn integratie worden geleverd;

Dat de verzoekende partij zijn wil van integratie, zijn duurzame verankering gaan en zijn wil heeft bewezen om te werken om niet ten laste van de Belgische Staat te zijn;

Dat de verzoekende partij zelfs om zich komt ervan afvragen of de tegenpartij de documenten heeft gelezen die bij de aanvraag worden toegevoegd, aangezien dat de structuur van de beslissing de argumenten herneemt die in de aanvraag van de verzoekende partij precies in dezelfde volgorde zonder naar de bij gevoegde documenten naar voren worden gebracht, één keer te verwijzen;

Dat er derhalve een overduidelijke overtreding van de goede trouw is en van goed bestuur waarvan moet doen bewijs het bestuur in het nemen van de beslissingen;

Dat bijgevolg, het nodig is om tot de schending van het artikel 9bis en het artikel 62de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen af te sluiten;

Dat aan de hand van zijn aanvraag van verblijfsvergunning, de verzoekende partij niet gebrek aan heeft gehad aan om alle stukken die van zijn duurzaam voor anker gaan plaatselijk in België mee te delen getuigen;

Dat sinds zijn aankomst, de verzoekende partij talrijke inspanningen heeft geleverd om zich zo goed mogelijk binnen de Belgische maatschappij te integreren;

Dat door zijn inspanning, de verzoekende partij uitwijst dat het aldus in staat is om zich in last te nemen;

Dat de tegenpartij van de inspanningen onkundig te zijn schijnt die door de verzoekende partij sinds zijn komst in België worden geleverd;

Dat de verzoekende partij een leven zich hier heeft gebouwd dat hij geenszins wil verlaten;

Dat de argumenten die door de verzoekende partij naar voren worden gebracht, uitstekend aan de voorwaarden voorzien door de geannuleerde instructie van 19 juli 2009 voldoen maar waarvan de staatssecretaris voor het asielrecht en van Migratie zich publiekelijk ertoe heeft verbonden om de criteria te blijven als zodanig toepassen op grond van zijn schatting kracht;

Dat de verzoekende partij vandaag „recht“ op het verblijf heeft dat juist zijn grondslag in „humanitaire“ beschouwingen vindt;

Dat de Staatssecretaris van mening is dat het daar om een kwetsbare groep personen gaat die na zolang jaren dienen geregeld te worden;

Dat de inmenging begaan door de Belgische Staat onevenredig zou zijn ten opzicht van het nagestreefde doel aangezien de familie en privaat omstandigheden waarin zich de verzoekende partij bevinden;

Dat er dus een overtreding van het artikel 9bis §1er en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is;

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). De Raad stelt vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, zij evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in de mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad wijst er op dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name stelt de gemachtigde dat de elementen aangehaald in de aanvraag van 7 oktober 2011 geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde preciseert daarbij dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State en dat de criteria uit deze instructie niet meer van toepassing zijn. De gemachtigde oordeelt dat de aangehaalde elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van het onderzoek van de aanvraag en in deze fase niet worden behandeld; wat de scholing van tweede verzoekster betreft wordt opgemerkt dat zij meerderjarig is en geen bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling voorlegt. Daar de asielpprocedure minder dan 1 jaar en 5 maanden heeft geduurd kan deze niet als onredelijk lang worden beschouwd.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, waardoor zij in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel, waarnaar verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift, de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd, dat de gemachtigde heeft nagelaten een onderzoek te doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoekers zich tegenwoordig bevinden en dat de elementen van integratie onterecht buiten beschouwing werd gelaten als buitengewone omstandigheden.

3.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, zoals verzoekers zelfs aangeven. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten.

Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen inzake integratie die door verzoekers werden aangehaald in hun aanvraag van 7 oktober 2011, waardoor de verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde de aanvraag heeft afgedaan met een stereotiepe motivering. In de bestreden beslissing wordt met name gesteld:

“Het feit dat betrokkene samen met haar dochter sinds december 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Franse taallessen zou gevolgd hebben en hierbij een inschrijvingsbewijs voorlegt en diverse getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.”

Het gegeven dat het verblijf in België sinds december 2009 en de daaruit volgende integratie en het volgen van Franse taallessen door de gemachtigde niet worden betwist, doet geen afbreuk aan het feit dat het elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Wat betreft de aangehaalde elementen inzake de scholing van tweede verzoekster wordt als volgt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft die een attest voorlegt van het schooljaar 2010-2011, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.”

De Raad stelt vast dat deze concrete motieven niet worden betwist noch weerlegd.

Wat betreft de duur van de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“Betrokkene vroeg op 24.12.2009 asiel aan in België. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 12.05.2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar en 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Ook hier stelt de Raad vast dat deze concrete motieven niet worden betwist noch weerlegd.

3.8. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker is om zijn grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn

beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht. (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Ten dezen laten verzoekers met hun voornamelijk theoretisch betoog na om *in concreto* aan te tonen dat het verblijf en de integratie in België het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Verzoekers kunnen niet dienstig betogen dat hun situatie vergelijkbaar is met een dringende humanitaire situatie zoals gespecificeerd in de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch betogen dat een “sterke lokale ontwikkeling” erkend kan worden als een buitengewone omstandigheid noch stellen dat ze een “recht” op verblijf hebben op basis van humanitaire gronden, nu deze instructies door de Raad van State werden vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769 en RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571)

Waar verzoekers een lang betoog afsteken over de inspanningen die inzake integratie werden geleverd, het langdurig verblijf, dat de gemachtigde van deze inspanningen onkundig blijkt te zijn en dat een duurzame verankering is bewezen, gaan verzoekers voorbij aan het gegeven dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd, waardoor verzoekers niet meer ontslaan zijn van de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde om aan te tonen dat in hun geval buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Dit is precies de wettelijke voorwaarde waaraan de Raad van State in zijn arrest van 9 december 2009 heeft herinnerd. De Raad herinnert aan het gestelde in punt 3.7., met name dat deze elementen van integratie en de betoogde duurzame verankering veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en in beginsel niet verantwoord zijn waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

In de mate dat verzoekers betogen dat hun situatie zo ingewikkeld is dat niemand kan worden verwijderd zonder een schending van één van hun fundamentele rechten, d.i. een bepaling uit een internationaal mensenrechtenverdrag waaraan België is gebonden, “*en die alleen het verblijf in België zou kunnen stoppen*”, stelt de Raad vast dat verzoekers geheel niet verduidelijken welke fundamenteel recht dan wel wordt geschonden door een eventuele verwijdering.

Verzoekers lijken met hun betoog een schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren, maar maken een disproportionele belangenafweging in dit kader niet aannemelijk waar ze louter stellen dat ze een leven in België hebben opgebouwd dat ze geenszins willen verlaten.

In het licht van het grotendeels theoretische betoog, waar verzoekers zich overigens herhaaldelijk tegenspreken, acht de Raad het bijgevolg niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de elementen aangehaald in de aanvraag van 7 oktober 2011 niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt tenslotte op dat de motiveringsplicht van de gemachtigde, ook in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet zover reikt dat de gemachtigde dient te aan te geven wat wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

3.8. Waar verzoekers zeer summier stellen dat de gemachtigde verplicht was hen te horen wat de duurzame verankering betreft en dit niet heeft gedaan, wat een schending is van het rechtsbeginsel “*audi alteram partem*”, dient de Raad vast stellen dat deze argumentatie beperkt blijft tot een theoretische en algemene discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de concrete motieven van de bestreden beslissing, aangezien verzoekers zich niet getroosten om te verduidelijken welke gegevens zij dan hadden toegevoegd en wat de relevantie daarvan zou zijn geweest.

3.9. Waar verzoekers betogen dat de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om de criteria uit de instructies van 19 juli 2009 te blijven toepassen, wijst de Raad erop dat er geen verwachtingen gebaseerd kunnen worden op welke gedragslijn dan ook of op verklaringen van wie dan ook aangaande zulke gedragslijnen die op een dusdanige manier toegepast worden door de gemachtigde dat zij haar discretionaire bevoegdheid inperkt, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toevoegt of vrijstelling verleent van wettelijk vereiste voorwaarden, zoals het bestaan van buitengewone omstandigheden. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt

door administratieve praktijken gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

3.10. Met hun betoog tonen verzoekers bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Evenmin tonen verzoekers aan dat de gemachtigde *in casu* een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip volgens verzoekers dient te worden ingevuld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Artikel 9bis werd niet geschonden.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

Aldus besluit de Raad dat verzoekers geen gegrond middel hebben aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. W. MOMMAERS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES